

Но може да речешъ: Азъ съмъ здравъ,
здравъ съвсѣмъ; защо *ми* налагашь
толкова усердно тѣзи работѣ? —

Ты си онзи чловѣкъ на когото трѣбва да ся наложи. Мжно бы ся ползувалъ, ако бы ти ся наложило това пытаніе когато и на смъртно-то легло, дѣто животъ-тъ ти угаснува и силы-тъ ти малко по малко отпадатъ. Ако оставишь тѣзи голѣмѣ работѣ до такъвъ неприличенъ часъ, тогава твърдѣ малка надежда бы имало за тебе.

Най-послѣ забѣлѣжвамы, че неизбѣжный-тъ разоритель — СМЪРТЬ-ТА — нѣма да тя пыта съ това пытаніе “*готовъ ли си,*” което сега ти ся прѣдлага съ толкова усердіе. Тя никога не пыта да ли е готовъ чловѣкъ. Еднакво устрѣлява готовѣ-тъ и неготовѣ-тъ душѣ. Приготовени, или не подготовени за онзи свѣтъ, ный трѣбва ди ся покорявамы на ужасны-тъ ѣ приканванія. Читателю, колкото повече искашь да умрешъ въ миръ и въ добръ надеждѣ, толкозь повече ти ся молѣ да внимавашь на слѣдующо-то важно зарѣчваніе отъ Спасителя: “Бждѣте прочее и вы готови; защото въ който часъ не мыслите, Сынъ чловѣческій ще дойде.” (а)

(а) Лук. 12; 40.